

berettiger den forsikrede til, forsaavidt han lever i Ægteskab, har egen Husstand eller er Medlem af sin Families Husstand, at nægte at lade sig indlægge paa Sygehus eller Kuranstalt i de Tilfælde, som Paragraffen nævner, var for vidtrækkende. Jeg tiltræder ganske de i Forslaget her foreslaaede Ændringers Formaal, men jeg ser ikke, at man har været heldig med Ordlyden, idet Hovedregelen i § 20, 2det Stykke, lyder paa, at den forsikrede ikke har denne Pligt til Indlæggelse, medens § 23 viser, at man desuagtet kan forbyde Invalideren, hvis man vægrer sig ved at gøre det, som Lovens Hovedbestemmelse i og for sig fritager en for. Efter min Opfattelse var det naturligt at gaa den modsatte Vej og paalægge enhver i dette Tilfælde at rette sig efter Fondens Direktion, uanset om den forsikrede var gift, havde egen Husstand o. s. v. eller ej, men samtidig gav ham Appel til Invalideretten som den afgørende. Denne Formulering synes jeg, der vilde være bedre System i, og den vilde ikke være for streng overfor de forsikrede, i hvis egen Interesse det dog maa være at blive underkastet den fornødne Kur og Pleje paa den mest rationelle Maade, ogsaa udenfor deres eget Hjem, der i mange Tilfælde ikke vil have Betingelser for at kunne hæve eller nedsætte en Invaliditet.

Ligeledes gælder det om § 25, at Formaalet er tiltalende, men Ordlyden neppe helt paa Højde dermed, idet der, saa vidt jeg kan se, mangler en Bestemmelse om, at Kommunen ikke kan faa større Erstatning for sin Hjælp til Invaliden under Sagens Behandling for Direktion eller Invalideret, end selve Invalideren andrager for det Tidsrum, denne Behandling har været; Bestemmelsen burde lyde paa det Tidsrum, i hvilket Kommunen har ydet Hjælp, thi i modsæt Fald kunde Invaliden komme til en Tid at staa uden Hjælp fra nogen Side, og det er netop ikke Meningen med § 25.

Bortset fra disse enkelte Indvendinger, der ikke er af mere indgribende Betydning og nærmest tilsigter at tydeliggøre Lovforslaget eller fremme dettes Formaal, finder jeg, at det er baade klart og omhyggeligt udarbejdet, og da vi, som jeg allerede har bemærket, har renonceret paa nærmere Drøftelse af de store Principspørgsmaal, som er os imellem, altsaa efter Omstændighederne kan acceptere det foreliggende Grundlag, kan jeg i det hele paa mit Partis Vegne udtale vor Glæde over at kunne yde dette Lovforslag vor Støtte og anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om det andet Lovforslag, for hvilket jeg har den Ære at være Ordfører for mit Parti, Lovforslaget om Ændring i Fattiglovens § 63, altsaa om Reglerne om fortsat Sygekassehjælp.

Forholdet er det, at naar de tre Lovforslag, vi i Dag behandler, er gennemførte, kan kun arbejdsføre kronisk syge optages eller genoptages i Sygekasserne ifølge Sygekasselovforslagets § 13 og § 7, 2det Stykke, og de kronisk syge, som ikke er ligefrem Invalid, men heller ikke er arbejdsføre, vilde blive daarligt stillet, hvis man ikke netop aabnede dem Adgang til offentlig Hjælp gennem en Udvidelse af § 63, saaledes som det her er foreslaaet, altsaa uden Fattighjælps Virkninger. Man kunde om dette Lovforslag anstille tilsvarende Betragtninger, som jeg gjorde vedrørende Invalidforsikringslovforslaget. Heller ikke dette Lovforslag tager tilstrækkeligt Hensyn til Sygekasseudvalgets Betænkning af 1911 eller til senere Betragtninger, heller ikke til undertegnedes; men af samme Grunde, som fik mig til at resignere ved Om-talen af Invalidforsikringslovforslaget, skal jeg heller ikke her lade, som om der eksisterer disse vidtløftige Udviklinger paa dette Punkt, men skal nøjes med at beklage, at det foreliggende Lovforslag ikke stiller Forslag om Oprettelse af eller Tilskud til Syge- eller Plejehjem for kronisk syge, saaledes som det i mange Aar har været anbefalet fra flere Sider. Dernæst skal jeg tilføje, at man i det hele ikke maa tro, at man ved Gennemførelsen af disse Lovforslag er naaet til en rationel eller en tilstrækkelig omfattende Forsorg for de kronisk syge. Men, som sagt, vi resignerer for saa vidt ogsaa paa dette Omraade og indrømmer, at som en Overgangsordning til en virkelig systematisk Lovgivning byder ogsaa dette Forslag til en Ændring af Fattiglovens § 63 saa væsentlige Forbedringer af den nugældende Forsorg for de kronisk syge, at vi med Glæde stemmer for Forslaget og takker Regeringen, fordi den har fremsat det i Forbindelse med de to andre Forslag. Vi gør dette, selv om man ogsaa i det nye Forslag til § 63 har bibeholdt det mindre heldige Skønsprincip fuldt ud, saaledes at man stadig løber den Risiko, at mindre forstaaende Kommuner vil forsømme deres Opgave overfor disse de allervanskeligst stillede kronisk syge. Det er sikkert for at modvirke en eventuel Tilbøjelighed i saa Henseende, at man i Folketinget har føjet det sidste Stykke til Paragraffen, altsaa Regelen om, at vedkommendes Erhver-